

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 284/2013-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. mája 2013 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti O., s. r. o., L., zastúpenej advokátom JUDr. I. V., L., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžp 1/2012 z 19. decembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť O., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. marca 2013 doručená sťažnosť spoločnosti O., s. r. o., L. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé konanie podľa

čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Sžp/1/2012 z 19. decembra 2012, ktorou žiada vydať tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľa garantujúce rovnosť účastníkov konania a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Sžp/1/2012 zo dňa 19. 12. 2012 porušené bolo.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžp/1/2012 zo dňa 19. 12. 2012 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť trovy konania sťažovateľovi, ktoré je povinný zaplatiť právnomu zástupcovi sťažovateľky advokátovi JUDr. I. V. vo výške 275,94 Eur... v lehote do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

Ako vyplynulo z podanej sťažnosti, jej príloh a pripojeného spisu Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 21 S 43/2011, sťažovateľ sa žalobou z 9. júna 2011 ako žalobca domáhal proti K. v Ž. (ďalej len „žalovaný“) preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2011/00390/Klz z 27. apríla 2011.

Obvodný úrad životného prostredia v L. – úsek štátnej vodnej správy (ďalej aj „obvodný úrad životného prostredia“) rozhodnutím č. ŠVS-2011/00008-15/Mk z 12. januára 2011 zastavil podľa § 61 a § 73 ods. 13 zákona č. 364/2004 Z. z. o vodách a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (vodný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „vodný zákon“) vodoprávne konanie o zriadenie vodnej stavby (vydanie stavebného povolenia) – Malej vodnej elektrárne (ďalej len „MVE“) Š. v k. ú. B. (stavebníkom bol sťažovateľ). V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že sťažovateľ ani v predĺženom termíne nedoložil list vlastníctva, resp. nájomnú zmluvu so S., š. p., OZ P., a dotknutý orgán štátnej správy – obvodný úrad životného prostredia – úsek štátnej správy ochrany prírody a krajiny – vo svojom záväznom stanovisku z 12. novembra 2010 k PD stavby „MVE Š.“ č. A 2010/00590-005-AK nesúhlasil s vydaním stavebného povolenia na predmetnú stavbu.

Sťažovateľ podal proti tomuto rozhodnutiu odvolanie, v ktorom uviedol, že podľa § 58 ods. 2 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“) nebol povinný preukazovať vlastnícke právo alebo iné právo k pozemku umožňujúce stavbu zriadiť, pretože tieto skutočnosti už preukázal v územnom konaní (územné rozhodnutie vo veci sťažovateľa vydala obec B. 21. septembra 2007 pod č. ÚRaSP2007/04920Le, právoplatnosť nadobudlo 8. novembra 2007). Ďalej v odvolaní poukázal na to, že obvodný úrad životného prostredia mal k dispozícii stanoviská dotknutých orgánov, a teda nebol dôvod žiadať ich opätovne; navyše, z negatívneho stanoviska obvodného úradu životného prostredia – úseku štátnej správy ochrany prírody a krajiny nie je zrejmý dôvod nesúhlasu a ani to, k akej zmene došlo oproti predchádzajúcemu stanovisku v pôvodnom konaní. Sťažovateľ nakoniec v odvolaní poukázal na rozhodnutie žalovaného č. 2010/01037/Klz z 11. augusta 2010, ktorým bolo skoršie rozhodnutie obvodného úradu životného prostredia zrušené.

O odvolaní sťažovateľa rozhodol žalovaný rozhodnutím č. 2011/00390/Klz z 27. apríla 2011 tak, že rozhodnutie obvodného úradu životného prostredia zmenil a konanie vo veci vydania stavebného povolenia na vodnú stavbu „MVE Š.“ v k. ú. B. zastavil podľa § 60 ods. 2 písm. c) stavebného zákona (preskúmanie zákonnosti tohto rozhodnutia bola predmetom konania krajského súdu sp. zn. 21 S 43/2011). V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že prv než bolo vydané rozhodnutie obvodného úradu životného prostredia č. ŠVS-2011/00008-15/Mk z 12. januára 2011, žalovaný vyhovel protestu krajského prokurátora č. k. Kd 160/09-13 z 18. decembra 2009 a svoje skoršie rozhodnutie č. 2009/00988/Klz z 9. septembra 2009 nahradil rozhodnutím č. 2010/00093/klz z 15. januára 2010, ktorým skoršie rozhodnutie obvodného úradu životného č. ŠVS-2009/00055-017/Mk z 1. júna 2009 vo veci povolenia odberu povrchovej vody z vodného toku J. potok a zriadenia vodnej stavby „MVE Š.“ v k. ú. B. zrušil a vec vrátil obvodnému úradu životného prostredia na nové konanie. Obvodný úrad životného prostredia potom rozhodol rozhodnutím č. ŠVS-2010/00291-2/Mk z 1. februára 2010 a vodoprávne konanie prerušil pre nedoloženie dokladov sťažovateľom a následne konanie zastavil rozhodnutím č. k. ŠVS-2010/00291-5/Mk z 5. mája 2010. Žalovaný toto jeho rozhodnutie zrušil rozhodnutím č. 2010/01037/Klz z 11. augusta 2010 a vec vrátil

obvodnému úradu životného prostredia na ďalšie konanie, aby odstránil vecné nedostatky v postupe zistené žalovaným. Po podaní odvolania sťažovateľom proti rozhodnutiu obvodného úradu životného prostredia č. ŠVS-2011/00008-15/Mk z 12. januára 2011, ktorý namietal aj vyjadrenie dotknutého orgánu z 12. novembra 2010 k PD stavby „MVE Š.“ č. A 2010/00590-005-AK, predložil žalovaný v tejto časti vec nadriadenému dotknutému orgánu – Krajskému úradu životného prostredia v Ž. – orgánu štátnej správy ochrany prírody a krajiny – ktorý potvrdil vyjadrenie prvostupňového dotknutého orgánu stanoviskom č. 2011/00561-2/Dur z 15. apríla 2011, pretože podľa jeho názoru už prvostupňový dotknutý orgán nebol viazaný svojím skorším stanoviskom č. A 2008/01050-002-AK z 5. mája 2008 (§ 140b ods. 3 stavebného zákona), a po doplnených a podrobných zisteniach dospel k záveru, že s vydaním stavebného povolenia nesúhlasí. Vo vzťahu k nepreukázaniu sťažovateľom práva k pozemku, na ktorom mala byť stavba realizovaná (parc. č. C KN 2498/1), dospel žalovaný k záveru, že táto parcela je vodným tokom (v katastri je vedená ako vodná plocha), nie je zapísaná na liste vlastníctva (list vlastníctva k danej nehnuteľnosti nie je založený) a je vlastníctvom štátu, pretože vlastníkom vodného toku je výlučne štát, čo vyplýva priamo z ústavy, preto správne obvodný úrad životného prostredia vyžadoval od sťažovateľa doloženie nájomnej zmluvy na tento pozemok uzatvorenej so správcom vodného toku, ktorý je aj správcom korýt vodných tokov, t. j. so S., š. p., OZ P. Správne preto obvodný úrad životného prostredia neakceptoval zmluvu o budúcej nájomnej zmluve na tento pozemok uzatvorenú sťažovateľom s obcou B. Parcela č. C KN 2498/1 bola síce odčlenená geometrickým plánom č. 40003337-18/2008 z 26. marca 2008 z parc. č. E KN 4134 zapísanej na LV č. 1511, k. ú. B., v prospech obce B., avšak to neznamená, že obec B. je jej vlastníkom alebo sa ním v budúcnosti stane. Preto obec B. nebude môcť ani v budúcnosti uzatvoriť nájomnú zmluvu so sťažovateľom. Žalovaný rozhodnutie obvodného úradu životného prostredia vo výroku zmenil, pretože obvodný úrad životného prostredia v rozhodnutí č. ŠVS-2011/00008-15/Mk z 12. januára 2011 konanie zastavil s odkazom na nesprávne ustanovenie právneho poriadku, pretože na rozhodovanie týkajúce sa vodných stavieb sa vzťahujú všeobecné predpisy o stavebnom konaní (§ 73 ods. 1 vodného zákona), a preto malo byť aj konanie vo veci sťažovateľa zastavené podľa § 60 ods. 2 písm. c) stavebného zákona.

Sťažovateľ žalobu proti rozhodnutiu žalovaného č. 2011/00390/Klz z 27. apríla 2011 doručení krajskému súdu odôvodnil tým, že rozhodnutie žalovaného považuje za nesprávne, a poukázal na dôvody uvedené už v podanom odvolaní. Podľa názoru sťažovateľa ak sťažovateľ preukázal právo k pozemku v územnom konaní a po jeho právoplatnom skončení nedošlo k zmene a územné rozhodnutie nebolo zrušené, nebol dôvod vyžadovať od neho preukázanie práva k pozemku znova, čo vyplýva z § 58 ods. 2 stavebného zákona. Územného rozhodnutia sa netýkal ani protest prokurátora, na ktorý poukázal žalovaný. Procesným pochybením bolo aj požadovanie nového súhlasu dotknutého orgánu, pretože obvodný úrad životného prostredia mal k dispozícii skoršie stanovisko dotknutého orgánu. Skoršie stanovisko nestratilo platnosť a aj žalovaný, pokiaľ zrušoval skoršie rozhodnutie obvodného úradu životného prostredia, zaoberal sa v odôvodnení svojho rozhodnutia iba právami k pozemku. Pokiaľ preto žalovaný fakticky potvrdil rozhodnutie obvodného úradu životného prostredia o zastavení konania, jeho rozhodnutie je nezákonné. Sťažovateľ žiadal krajský súd, aby zrušil rozhodnutie žalovaného č. 2011/00390/Klz z 27. apríla 2011, ako aj rozhodnutie obvodného úradu životného prostredia č. ŠVS-2011/00008-15/Mk z 12. januára 2011 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Krajský súd rozsudkom č. k. 21 S 43/2011-27 z 19. októbra 2011 žalobu sťažovateľa zamietol a nepriznal mu trovy konania. V odôvodnení rozhodnutia krajský súd uviedol, že žalovaný správne podľa § 60 ods. 2 písm. c) stavebného zákona konanie zastavil, pretože nebolo vecnou chybou, pokiaľ obvodný úrad životného prostredia vyzýval sťažovateľa na predloženie dokladov pod hrozbou zastavenia konania. Obvodný úrad životného prostredia bol viazaný skorším rozhodnutím žalovaného č. 2010/00093/Klz z 15. januára 2010, podľa ktorého bol prvostupňový správny orgán povinný odstrániť nedostatky v majetkovoprávných vzťahoch vo vzťahu k pozemkom, na ktorých sa má realizovať vodná stavba, pretože vo vzťahu k parc. č. C KN 2498/1 nie je možné akceptovať zmluvu o budúcej zmluve medzi sťažovateľom a obcou B., keďže ňou nie je preukázané iné právo k pozemku oprávňujúce sťažovateľa zriadiť na ňom stavbu. V rozhodnutí správnych orgánov bolo uvedené, že obec nemôže v budúcnosti platne uzatvoriť nájomnú zmluvu na predmetnú parcelu, keďže jej vlastníkom sa nemôže stať ani s poukazom na geometrický

plán č. 40003337-18/2008 z 26. marca 2008 a v danom prípade je potrebné uzatvoriť nájomnú zmluvu so správcom vodného toku (S., š. p.). Krajský súd poukázal na to, že sťažovateľ nežiadal preskúmať rozhodnutie žalovaného č. 2010/00093/Kl z 15. januára 2010. Správne potom preto žalovaný vyžadoval od sťažovateľa predloženie nájomnej zmluvy so S., š. p., a pokiaľ ju sťažovateľ nepredložil, konanie zastavil. Práve na základe týchto skutočností došlo k zmene oproti skutočnostiam uvedeným v územnom rozhodnutí (§ 58 ods. 2 stavebného zákona).

Proti rozsudku krajského súdu č. k. 21 S 43/2011-27 z 19. októbra 2011 podal sťažovateľ 8. decembra 2011 odvolanie, ktorým žiadal najvyšší súd, aby jeho rozhodnutie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

O podanom odvolaní sťažovateľa rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 2 Sžp 1/2012 z 19. decembra 2012 tak, že rozsudok krajského súdu č. k. 21 S 43/2011-27 z 19. októbra 2011 potvrdil ako vecne správny a účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Rozsudok krajského súdu č. k. 21 S 43/2011-27 z 19. októbra 2011 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžp 1/2012 z 19. decembra 2012 nadobudol právoplatnosť 21. januára 2013.

Sťažovateľ sťažnosť na porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžp 1/2012 z 19. decembra 2012 odôvodnil tým, že súd mu neposkytol spravodlivú ochranu jeho práv ako účastníka konania na základe riadne zisteného skutkového stavu a z toho vyvedeného právneho záveru. V konaní došlo k pochybeniam, pokiaľ ide o správne zistenie skutkového stavu, a najvyšší súd pochybil, keď sa s takto zisteným stavom pri svojom rozhodovaní uspokojil. Nebol odstránený rozpor medzi územným rozhodnutím a povolením vybudovať stavbu. Územné rozhodnutie nebolo zrušené ani nestratilo platnosť. Pokiaľ sa v proteste prokurátora uvádza, že správne orgány nepostupovali správne, ak zmluvu o budúcej zmluve akceptovali na parc.

č. C KN 2498/1 vedenú v katastri ako vodná plocha, na ktorú nie je založený list vlastníctva, uzatvorenú medzi obcou B. a sťažovateľom ako zmluvu preukazujúcu iné právo k pozemku oprávňujúce stavebníka na ňom stavbu zriadiť, s odôvodnením, že takýto zápis v katastri má len evidenčný charakter, za daného stavu nemožno vyvodiť automaticky vlastnícke právo štátu. O údajoch v katastri platí prezumpcia ich správnosti, pokiaľ sa relevantne nepreukáže opak. Z uvedeného vyplýva, že obec B. ako vlastník parc. č. KN E 4134, od ktorej sa odčlenila parc. č. KN C 2498/1, mala právo uzatvoriť zmluvu o budúcej zmluve, pretože aj keď podľa ústavy vlastnícke právo k vodnému toku patrí štátu, tento si neuplatnil svoje právo určovacou žalobou a iba súd môže rozhodnúť o vlastníctve, ak niekto spochybňuje právo proti subjektu zapísanému v katastri ako vlastník. To, že štát nemá vyporiadané svoje vlastnícke vzťahy, nemôže byť na ujmu ostatných subjektov. Preto je záver najvyššieho súdu i prokurátora nesprávny. Pochybením je aj to, že prokurátor a tiež najvyšší súd uviedli, že geometrický plán č. 40003337-18/2008 z 26. marca 2008 nebol overený príslušnou správou katastra. Správa katastra L. predmetný plán úradne overila 4. apríla 2008, teda už v čase rozhodnutia o proteste bol tento plán v katastri zapísaný. Táto skutočnosť svedčí o nedostatočnom zistení skutkového stavu, ktorý má tiež zásadný vplyv na rozhodnutie. Sťažovateľ splnil všetky zákonom určené podmienky, preukázal svoje práva k pozemkom, na ktorých má byť umiestnená stavba, a žalovaný napriek tomu konanie o povolenie vodnej stavby zastavil a najvyšší súd potvrdil rozhodnutie krajského súdu, ktorým bola žaloba sťažovateľa zamietnutá.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu

Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy v konaní (pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy) sú si všetci účastníci v konaní rovní.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd

a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

Citovaný čl. 46 ods. 1 ústavy je vyjadrením základného práva domáhať sa súdnej ochrany. Tento článok ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu. Zároveň v zmysle čl. 51 ods. 1 ústavy sa možno domáhať práv podľa čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú, pričom však v súlade s čl. 152 ods. 4 ústavy musí byť výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov v súlade s ústavou, a súčasne v zmysle čl. 154c ods. 1 ústavy majú príslušné medzinárodné zmluvy vrátane dohovoru prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd (I. ÚS 22/03).

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi

označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Vychádzajúc z týchto ústavne významných úvah zaoberal sa ústavný súd posúdením obsahu napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu z uvedených hľadísk.

Najvyšší súd rozsudok sp. zn. 2 Sžp 1/2012 z 19. decembra 2012 odôvodnil takto:

«V odvolacom konaní Najvyšší súd SR posúdil dôvodnosť argumentácie žalobcu v jeho odvolaní a vzhľadom na listinné dôkazné prostriedky nachádzajúce sa v administratívnom spise žalovaného dospel k záveru, že napadnutým rozsudkom krajský súd posúdil v preskúmovacom konaní predmetnú vec súladne so zákonom a to z nasledovných dôvodov:

Najvyšší súd SR sa stotožňuje s rozsudkom krajského súdu v celom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci, tak sa vo svojom odôvodnení obmedzil iba na vyhodnotenia skutkového stavu, keďže žalobca sa bráni tým, že príslušné skutočnosti vo vzťahu k predmetným parcelám preukázal už v územnom konaní (skutočnosti týkajúce sa preukázania vlastníckych práv alebo iných práv k pozemku) a že rozhodnutie obce B. zo dňa 21. 9. 2007 nadobudlo právoplatnosť dňa 8. 11. 2007.

Odvolací súd v danom prípade považuje tvrdenia žalobcu uvedené v jeho odvolaní proti rozsudku krajského súdu za účelové, pretože žalobca sa vôbec nezaoberal a ani nespochybnil tvrdenia Krajskej prokuratúry v Ž., ktoré protestom prokurátora č. Kd 160/09 zo dňa 18. 12. 2009 protestovala podľa zákona o prokuratúre rozhodnutie Krajského úradu životného prostredia v Ž. č. 2009/00988/Klz zo dňa 9. 9. 2009, ktorým podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní zamietol odvolanie Slovenského rybárskeho zväzu – Rada Ž. a potvrdil v celom rozsahu rozhodnutie Obvodného úradu životného prostredia v L. zo dňa 1. 6. 2009 pod č. ŠVS-2009/00055-017/Mk, ktorým bol žalobcovi v zmysle zákona č. 364/2004 Z. z. o vodách povolený odber povrchovej vody z vodného toku J. potok a boli stanovené podmienky tohto povolenia a zároveň bolo dané povolenie

žalobcovi vybudovať vodnú stavbu „Malá vodná elektráreň Š.“ v kat. úz. B. na území vymedzenom územným rozhodnutím č. ÚRaSP 2007/04920-Le zo dňa 21. 9. 2007, ktoré vydala obec B. a taktiež boli stanovené podmienky povolenia vodnej stavby.

Odvolaací súd sa stotožňuje s názorom prokuratúry ako i krajským súdom, že v konaní o povolení stavby uvedenej vodnej stavby „MVE Š.“ neboli dôsledne skúmané zákonné podmienky, oprávňujúce príslušný správny orgán povoliť túto vodnú stavbu.

Podľa § 58 ods. 2 stavebného zákona, stavebník musí preukázať, že je vlastníkom pozemku, alebo že má k pozemku iné právo podľa § 139 ods. 1 tohto zákona, ktoré ho oprávňuje zriadiť na ňom požadovanú stavbu. To neplatí, ak tieto skutočnosti preukázal v územnom konaní a po právoplatnosti územného rozhodnutia nedošlo k zmene.

Podľa § 139 ods. 1 stavebného zákona pod pojmom „iné práva k pozemkom a stavbám“ použitým v spojení „vlastnícke alebo iné práva k pozemkom a stavbám na nich“ sa podľa povahy prípadu rozumie

a) užívanie pozemku alebo stavby na základe nájomnej zmluvy alebo dohody o budúcej kúpnej zmluve, z ktorých vyplýva právo uskutočniť stavbu alebo jej zmenu (Obchodný zákonník, Občiansky zákonník)

b) právo vyplývajúce z vecného bremena spojeného s pozemkom alebo stavbou (§ 151n až § 151p Občianskeho zákonníka)

c) právo vyplývajúce z iných právnych predpisov (napríklad zákon č. 364/2004 Z. z. o vodách a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (vodný zákon) v znení neskorších predpisov a iné).

Podľa § 8 ods. 2 písm. a) vyhlášky MŽP SR č. 453/2000 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia stavebného zákona, k žiadosti o stavebné povolenie sa prikladajú doklady, ktorými stavebník preukazuje, že je vlastníkom pozemku alebo stavby alebo že má k pozemku či stavbe iné právo, ktoré ho oprávňuje zriadiť na pozemku požadovanú stavbu alebo vykonať zmenu stavby, alebo udržiavacie práce na nej.

Podľa § 43 ods. 1 vodného zákona vodným tokom je vodný útvar trvalo alebo občasne tečúcich povrchových vôd po zemskom povrchu v prirodzenom koryte alebo v umelom koryte, ktoré je jeho súčasťou, a ktorý je napájaný z vlastného povodia alebo z iného vodného útvaru. Vodným tokom sú aj vody v slepých ramenách, mŕtvych ramenách a odstavených ramenách, ak sú ovplyvňované hydrologickým režimom vodného toku, ako aj

vody umelo vzduté v koryte. Vodným tokom zostávajú aj povrchové vody, ktorých časť tečie pod zemským povrchom alebo zakrytými úsekmi.

Podľa ods. 2 citovaného zákona, ak preteká vodný tok po pozemku, ktorý je evidovaný v katastri nehnuteľností ako vodná plocha so spôsobom využitia pozemku ako vodný tok, je tento pozemok korytom. Ak preteká vodný tok po pozemku, ktorý nie je takto evidovaný v katastri nehnuteľností, je korytom pozemok tvoriaci dno a brehy, v ktorých odtekajú vody až po brehovú čiaru.

Podľa § 48 ods. 1 vodného zákona správa vodných tokov je všestranne zameraná starostlivosť o zachovanie a rozvoj všetkých funkcií vodných tokov a ich koryt. Správca vodného toku je aj správcom pozemkov koryt, ktoré sú vo vlastníctve Slovenskej republiky (čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky).

Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia správu vodných tokov vykonávajú:

a) správca vodohospodársky významných vodných tokov, ktorým je štátna odborná organizácia ministerstva,

b) správcovia drobných vodných tokov, ktorými sú správca vodohospodársky významných vodných tokov a štátne organizácie, ktorým bola prevedená správa podľa § 51 ods. 1.

Podľa § 73 ods. 1 vodného zákona na konanie orgánov štátnej vodnej správy (ďalej len „vodoprávne konanie“) podľa tohto zákona sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak. Na rozhodovanie týkajúce sa vodných stavieb sa vzťahujú všeobecné predpisy o stavebnom konaní.

Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia žiadosť o vydanie rozhodnutia sa musí doložiť prílohami obsahujúcimi údaje a podklady, ktoré vyplývajú z jednotlivých ustanovení tohto zákona a sú potrebné na posúdenie vplyvu žiadaného rozhodnutia na vodné pomery. Ak ide o žiadosť o vydanie povolenia, ktoré je súčasne stavebným povolením, treba pripojiť aj doklady, ktoré sú potrebné k žiadosti o také rozhodnutie podľa stavebného zákona, a údaje o hydrologických veličinách poskytovaných poverenou osobou. Žiadateľ je povinný na vyzvanie orgánu štátnej vodnej správy predložiť ďalšie doklady, prípadne posudky o vplyve žiadaného rozhodnutia na záujmy chránené týmto zákonom a na právom chránené záujmy iných.

Podľa čl. 4 zákona č. 460/1992 Zb. Ústavy Slovenskej republiky v znení neskorších zmien nerastné bohatstvo, jaskyne, podzemné vody, prírodné liečivé zdroje a vodné toky sú vo vlastníctve Slovenskej republiky.

Podľa čl. 20 ods. 2 Ústavy zákon ustanoví, ktorý ďalší majetok okrem majetku uvedeného v čl. 4 tejto ústavy, nevyhnutný na zabezpečovanie potrieb spoločnosti, rozvoja národného hospodárstva a verejného záujmu, môže byť iba vo vlastníctve štátu, obce alebo určených právnických osôb. Zákon tiež môže ustanoviť, že určité veci môžu byť iba vo vlastníctve občanov alebo právnických osôb so sídlom v Slovenskej republike.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších zmien pozemkom sa rozumie časť zemského povrchu oddelená od susedných častí hranicou územnej správnej jednotky, katastrálneho územia, zastavaného územia obce, hranicou vymedzenou právom k nehnuteľnosti, hranicou držby alebo hranicou druhu pozemku, alebo rozhraním spôsobu využívania pozemku.

V danom prípade sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje za danej skutkovej a právnej situácie s tvrdeniami uvedenými v prokurátorskom proteste č. Kd 160/09-13 zo dňa 18. 12. 2009 a cituje príslušnú a podstatnú časť textu z prokurátorského protestu v nasledovnom znení: „Jedným z druhov pozemkov je v zmysle § 9 písm. h) katastrálneho zákona i vodná plocha. Stavba MVE Š. sa má realizovať podľa rozhodnutia Obvodného úradu životného prostredia v L. na pozemku parc. C-KN č. 2512/8, 2512/10 a 2498/1 k. ú. B. Za účelom preukázania, že stavebník má právo na predmetných pozemkoch uskutočniť stavbu tak, ako má na mysli ustanovenie § 58 ods. 2 stavebného zákona v spojení s ustanovením § 139 ods. 1 stavebného zákona, bola k žiadosti o povolenie predložená Nájomná zmluva o nájme pozemku č. C-KN 2512/8 zo dňa 12. 5. 2008 uzavretá medzi obcou B. a nájomcom O., s. r. o., Nájomná zmluva o nájme pozemku č. C-KN 2512/10 uzavretá dňa 23. 5. 2008 medzi prenajímateľom S. B. a nájomcom O., s. r. o. a taktiež na základe výzvy správneho orgánu bola doplnená i Zmluva o uzatvorení budúcej nájomnej zmluvy o prenájme nehnuteľnosti – časti parc. č. 2498/1 (E-KN 4134) uzavretej medzi obcou B. a O., s. r. o. dňa 12. 9. 2008. Parcela C-KN č. 2498/1 je vedená v katastri nehnuteľností ako vodná plocha, so spôsobom využívania vodný tok. Táto nie je zapísaná na liste vlastníctve. Spisový materiál obsahuje i stanovisko S., š. p. č. CZ 12165/2008/210

zo dňa 28. 4. 2008. Na odborný a výustný objekt S., š. p. požaduje uzatvoriť nájomnú zmluvu s odborom správy majetku. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení a predloženého spisového materiálu vyplýva, že správny orgán nepostupoval správne pokiaľ akceptoval Zmluvu o uzatvorení budúcej nájomnej zmluvy na parc. č. C-KN 2498/1 k. ú. B. uzavretú medzi obcou B. a O., s. r. o. ako zmluvu, ktorá preukazuje iné právo k pozemku oprávňujúce stavebníka na ňom zriadiť stavbu. Hoci parcela C-KN č. 2498/1 bola odčlenená na základe geometrického plánu č. 40003337-18/2008 zo dňa 26. 3. 2008 z parcely KN-E 4134, ktorá je vedená Správou katastra L. na liste vlastníctva č. 1511, k. ú. B. v prospech obce B., neznamená to, že vlastníkom predmetnej parcely je, alebo v budúcnosti môže byť obec B. Výlučne štát môže byť v zmysle vyššie citovaných ustanovení Ústavy SR (čl. 4) a vodného zákona vlastníkom vodného toku, ktorého súčasťou je i koryto rieky (§ 43 ods. 1). Nemožno súhlasiť s názorom, že pokiaľ parcela C-KN 2498/1 k. ú. B. nie je zapísaná na liste vlastníctva v prospech Slovenskej republiky, má obec B. právo nakladať s touto parcelou. Vlastnícke právo k vodnému toku vyplýva priamo z Ústavy SR a zápis v katastri nehnuteľností má len evidenčný charakter. Pokiaľ by v katastri nehnuteľností obec B. figurovala ako vlastníka predmetnej parcely, takýto zápis by s ohľadom na vymedzenie vlastníctva k vodným tokom v Ústave nebol hodnoverný a ako taký by sa v súlade s ustanovením § 71 ods. 3 katastrálneho zákona nesmel používať. Aplikujúc zásadu *nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet* (nikto nemôže previesť na iného viac práv ako ich sám má) v konkrétnom prípade možno jednoznačne vyvodiť, že obec nemôže v budúcnosti platne uzatvoriť nájomnú zmluvu na predmetnú parcelu, nakoľko sa jej vlastníkom ani nemôže stať. Obci môže byť v súlade s ustanovením § 51 ods. 2 vodného zákona správcom vodného toku prenechaný iba do nájmu alebo výpožičky. Pokiaľ teda zmluva o uzavretí budúcej nájomnej zmluvy v čl. I bode 2 písm. b) vychádza z premisy, že po geometrickom zameraní skutočného odborného objektu po realizácii stavby Malá vodná elektrárň Š. bude vlastníkom budúci prenajímateľ, teda obec B., takýto predpoklad je nenaplniteľný. Z tohto dôvodu nemožno akceptovať predmetnú zmluvu ako zmluvu preukazujúcu iné právo stavebníka zriadiť na pozemku stavbu akceptovať. Vo vzťahu k nájomnej zmluve zo dňa 12. 5. 2008 uzavretej medzi obcou B. a O., s. r. o. je nutné d'alej správne orgánu vytknúť, že spisový materiál neobsahuje žiadny listinný doklad, z ktorého by vyplývalo vlastnícke právo obce B. k pozemku parc. č. 2512/8 k. ú. B. a teda právo obce

uzavrieť na túto parcelu nájomnú zmluvu. Pokiaľ by správny orgán argumentoval, že táto parcela bola vytvorená geometrickým plánom č. 40003337-18/2008 zo dňa 26. 3. 2008 z parc. KN-E 4134, k. ú. B., spisový materiál neobsahuje žiadny právne relevantný doklad o vlastníctve ani vo vzťahu k tejto parcele. Zo spisu nevyplýva, že v konečnom dôsledku došlo k zápisu predmetného geometrického plánu do katastru nehnuteľností (teda že sa jedná skutočne o parcelu, ktorá vznikla odčlenením z parc. KN-E 4134, k. ú. B. práve v dôsledku zápisu uvedeného geometrického plánu). Priložené súpisy parciel žiadnym spôsobom vlastnícke právo nedeklarujú. Správny orgán v tejto spojitosti nerešpektoval zásadu písomnosti a nedostatočne zistil skutkový stav pre vydanie meritórneho rozhodnutia. Z dôvodu, že územné rozhodnutie na predmetnú stavbu č. ÚRaSP 2007/04920Le zo dňa 21. 9. 2007 nadobudlo právoplatnosť dňa 8. 11. 2007, pričom k uzavretiu nájomných zmlúv a zmluvy o budúcej nájomnej zmluve došlo až v roku 2008, jednoznačne nemohla byť naplnená druhá veta ustanovenia § 58 ods. 2 stavebného zákona, teda že k preukázaniu vlastníctva alebo iného práva k pozemku, oprávňujúceho stavebníka na ňom zriadiť stavbu došlo v územnom konaní. Tieto skutočnosti bolo nutné preto preukázať v následnom vodoprávnom konaní. Prvostupňový orgán sa nevyporiadal s nedostatkami návrhu, nezabezpečil si náležitý podklad pre vydanie rozhodnutia a nevyporiadal sa ani s námietkou účastníka konania – S., š. p., uvedenou vo vyjadrení č. CZ12165/2008/210 zo dňa 28. 4. 2008, na ktoré účastník odkazoval aj pri prvom ústnom pojednávaní. Druhostupňový správny orgán v rozpore s ustanovením § 59 ods. 1 správneho poriadku nepreskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu a vady prvostupňového konania neodstránil“.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa odvolací súd stotožňuje s krajským súdom ako i žalovaným, že za danej skutkovej a právnej situácie v danej veci v skutočnosti reálne žalobca nepreukázal v územnom konaní, že by bol vlastníkom alebo že by mal iné práva k pozemku, ktoré by ho ako stavebníka oprávňovali zriadiť na ňom príslušnú stavbu. Tieto skutočnosti žalobca vzhľadom na uvedené skutočnosti nemohol preukázať ani v príslušnom vodoprávnom konaní.»

Sťažovateľ odôvodňuje sťažnosť na porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé konanie podľa

čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžp 1/2012 z 19. decembra 2012 v podstate tým, že žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav vecí, vec nesprávne posúdil, pokiaľ ide o relevantnosť sťažovateľom uzatvorenej zmluvy o budúcej zmluve, t. j. či touto je dostatočne preukázané právo sťažovateľa zriadiť na pozemku stavbu, tak ako to vyžaduje stavebný zákon, a krajský súd i najvyšší súd sa napriek tomu s jeho rozhodnutím stotožnili.

Sťažovateľ tvrdil, že v dôsledku existencie územného rozhodnutia a s poukazom na § 58 ods. 2 stavebného zákona v spojení s § 139 ods. 1 stavebného zákona nebol povinný (znova) preukazovať svoje právo k pozemku, na ktorom hodlal stavbu zriadiť, a preto pokiaľ správne orgány napriek tomu stavebné konanie zastavili, aplikovali tieto ustanovenia stavebného zákona v rozpore s ich účelom a zmyslom, pričom s ich závermi sa stotožnil aj najvyšší súd. Sťažovateľ ďalej tvrdil, že parc. č. C KN 2498/1, k. ú. B., vznikla z parc. č. E KN 4134, k. ú. B., a hoci na parc. č. C KN 2498/1, k. ú. B., nie je založený list vlastníctva, je vlastníctvom obce B. (zapísanej ako vlastník parc. č. E KN 4134 na LV č. 1511, k. ú. B.), ktorá z tohto dôvodu platne uzatvorila s ním 12. septembra 2008 zmluvu o uzatvorení budúcej nájomnej zmluvy o prenájme nehnuteľnosti – časti parc. č. 2498/1 (E-KN 4134). Najvyšší súd, naopak, uzavrel, že táto zmluva o budúcej zmluve nepreukazuje právo sťažovateľa podľa § 139 ods. 1 stavebného zákona na parcele stavbu zriadiť, pretože táto parcela je vodným tokom, ktorý môže byť len vo vlastníctve Slovenskej republiky, a obec B. takúto zmluvu nemohla so sťažovateľom uzatvoriť.

Ústavný súd sa s ohľadom na tieto tvrdenia sťažovateľa zaoberal posúdením právnych názorov vyslovených všeobecným súdom, ako aj spôsobom zistenia skutkového stavu veci z hľadiska, či závery vyvedené najvyšším súdom možno považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné do tej miery, že zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody sťažovateľa.

Podľa čl. 4 ústavy nerastné bohatstvo, jaskyne, podzemné vody, prírodné liečivé zdroje a vodné toky sú vo vlastníctve Slovenskej republiky.

Podľa § 43 ods. 1 vodného zákona vodným tokom je vodný útvar trvalo alebo občasne tečúcich povrchových vôd po zemskom povrchu v prirodzenom koryte alebo v umelom koryte, ktoré je jeho súčasťou, a ktorý je napájaný z vlastného povodia alebo z iného vodného útvaru. ... a podľa § 43 ods. 2 vodného zákona ak preteká vodný tok po pozemku, ktorý je evidovaný v katastri nehnuteľností ako vodná plocha so spôsobom využitia pozemku ako vodný tok, je tento pozemok korytom.

Podľa § 58 ods. 2 stavebného zákona stavebník musí preukázať, že je vlastníkom pozemku, alebo že má k pozemku iné právo podľa § 139 ods. 1 tohto zákona, ktoré ho oprávňuje zriadiť na ňom požadovanú stavbu. To neplatí, ak tieto skutočnosti preukázal v územnom konaní a po právoplatnosti územného rozhodnutia nedošlo k zmene.

Podľa § 139 ods. 1 stavebného zákona pod pojmom „iné práva k pozemkom a stavbám“ použitým v spojení „vlastnícke alebo iné práva k pozemkom a stavbám na nich“ sa podľa povahy prípadu okrem iného rozumie aj užívanie pozemku alebo stavby na základe nájomnej zmluvy alebo dohody o budúcej kúpnej zmluve, z ktorých vyplýva právo uskutočniť stavbu alebo jej zmenu, prípadne právo vyplývajúce z iných právnych predpisov.

Najvyšší súd konštatoval (a nerozporoval to ani sťažovateľ), že stavba MVE Š. sa má realizovať podľa rozhodnutia Obvodného úradu životného prostredia v L. na pozemku parc. č. C-KN č. 2512/8, 2512/10 a 2498/1, k. ú. B., pričom parcela C-KN č. 2498/1 je vedená v katastri nehnuteľností ako vodná plocha so spôsobom využívania ako vodný tok; nie je však na ňu založený list vlastníctva a sťažovateľom tvrdené právo k pozemku má byť založené zmluvou o uzatvorení budúcej nájomnej zmluvy o prenájme nehnuteľnosti – časti parc. č. 2498/1 (E - KN 4134) uzavretou medzi obcou B. a sťažovateľom 12. septembra 2008.

Pokiaľ najvyšší súd na základe citovaných ustanovení ústavy a zákonov uviedol, že nemožno súhlasiť s názorom, že pokiaľ parcela C KN 2498/1, k. ú. B., nie je zapísaná na liste vlastníctva v prospech Slovenskej republiky, má (alebo v budúcnosti môže mať) obec

B. právo nakladať s touto parcelou (s odôvodnením, že vlastnícke právo k vodnému toku vyplýva priamo z ústavy a jeho vlastníkom môže byť len Slovenská republika), nie je tento jeho postup svojvoľný či arbitrárny a stotožňuje sa s ním aj ústavný súd. Logickým dôsledkom tohto zistenia potom je, že nemožno akceptovať zmluvu o budúcej nájomnej zmluve uzatvorenú medzi obcou B. a sťažovateľom ako zmluvu preukazujúcu iné práva stavebníka zriadiť na pozemku stavbu.

Vo vzťahu k tvrdeniu sťažovateľa, že ustanovenie § 58 ods. 2 stavebného zákona takémuto postupu bráni, a k tvrdeniu, že v situácii, keď si Slovenská republika neuplatnila svoje právo k pozemku určovacou žalobou, za jeho vlastníka je potrebné naďalej považovať obec B., považuje ústavný súd za potrebné uviesť, že najvyšší súd považoval za rozhodujúcu ústavnú úpravu vlastníctva vodných tokov a nepostupoval vo veci formalisticky, čo považuje ústavný súd nielen za súladné s ústavnými princípmi, ale v konečnom dôsledku i za jediné akceptovateľné riešenie vzniknutej situácie, keď pri opačnom prístupe by došlo k povoleniu stavby na pozemku bez práva k nemu poskytnutého sťažovateľovi subjektom, ktorý jediný môže byť jeho vlastníkom v zmysle ústavnej úpravy, t. j. Slovenskej republiky.

Najvyšší súd sa v odôvodnení rozsudku sp. zn. 2 Sžp 1/2012 z 19. decembra 2012 jasne a zrozumiteľne vysporiadal so všetkými pre vec významnými argumentmi sťažovateľa, ktoré uviedol v podanej žalobe smerujúcej proti rozhodnutiu žalovaného č. 2011/00390/Klz z 27. apríla 2011, ako aj v odvolaní sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu č. k. 21 S 43/2011-27 z 19. októbra 2011. Urobil tak spôsobom ústavne konformným, rešpektujúc podstatu a zmysel ustanovenia § 139 ods. 1 stavebného zákona, a to aj v spojení s § 58 ods. 2 stavebného zákona, pretože zmyslom a účelom tejto právnej úpravy v konečnom dôsledku je povolenie stavby v stavebnom konaní iba v prípade, ak je preukázané, že stavebník je vlastníkom pozemku, alebo má k pozemku iné právo podľa § 139 ods. 1 stavebného zákona, ktoré môže získať iba na základe zmluvy s vlastníkom pozemku. Pretože sťažovateľ v stavebnom konaní nepreukázal existenciu takéhoto práva, hoci tak bol povinný urobiť, je vylúčené, aby rozsudkom najvyššieho súdu mohlo dôjsť k porušeniu ktoréhokoľvek zo základných práv uvedených sťažovateľom v jeho sťažnosti.

Pretože ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil existenciu takej príčinnej súvislosti medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 47 ods. 3 ústavy, ktorá by po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie reálne umožňovala dospieť k záveru o ich porušení, sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. mája 2013